

WYROK Z DNIA 18 MARCA 2004 R.

SNO 9/04

Przewodniczący: sędzia SN Edward Matwijów (sprawozdawca).

Sędziowie SN: Gerard Bieniek, Barbara Wagner.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w Warszawie na rozprawie z udziałem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego sędziego Sądu Okręgowego oraz protokolanta po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2004 r. sprawy sędziego Sądu Rejonowego w związku z odwołaniem Ministra Sprawiedliwości od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 12 grudnia 2003 r., sygn. akt (...)

u t r z y m a ł w m o c y zaskarżony w y r o k, a kosztami postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 12 grudnia 2003 r., sygn. akt (...) uznał sędziego Sądu Rejonowego za winnego tego, że w dniu 27 czerwca 2003 r. w A. odmówił poddania się badaniom na zawartość alkoholu we krwi, do której to czynności został wezwany przez uprawnionych funkcjonariuszy Policji w związku z prowadzeniem przez niego pojazdu mechanicznego – to jest popełnienia przewinienia służbowego określonego w art. 107 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych i za to na podstawie art. 109 § 1 pkt 2 powołanej ustawy wymierzył obwinionemu sędziemu karę nagany.

Od tego orzeczenia odwołanie na niekorzyść obwinionego złożył Minister Sprawiedliwości, zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Autor odwołania na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych zarzucił zaskarżonemu wyrokowi „rażącą niewspółmierność orzeczonej kary dyscyplinarnej nagany w stosunku do przypisanego przewinienia dyscyplinarnego.

Podnosząc powyższy zarzut Minister Sprawiedliwości wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez zaostrenie orzeczonej kary i wymierzenie obwinionemu sędziemu na podstawie art. 109 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych – kary dyscyplinarnej przeniesienia na inne miejsce służbowe.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie Ministra Sprawiedliwości nie jest zasadne.

W świetle całokształtu okoliczności sprawy nie można bowiem podzielić poglądu autora odwołania, iż orzeczona wobec obwinionego sędziego kara nagany za przypisane mu przewinienie dyscyplinarne polegające na odmowie poddania się badaniom na zawartość alkoholu we krwi w związku z prowadzeniem przez niego pojazdu mechanicznego razi swoją łagodnością do tego stopnia, że zachodzi potrzeba jej zaostrenia w kierunku wnioskowanym w odwołaniu.

Wbrew odmiennym twierdzeniom skarżącego Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w wystarczającym stopniu uwzględnił wszystkie okoliczności obciążające o charakterze przedmiotowym, jak i podmiotowym. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości przypisanego obwinionemu przewinienia dyscyplinarnego nie uszły uwadze Sądu Dyscyplinarnego te wszystkie okoliczności, o których mowa w art. 115 § 2 k.k.

Obecne przewinienie służbowe, uwzględniając jego charakter i źródło powstania jest jakby ostatnim ogniwem czynu, który będzie przedmiotem oceny w postępowaniu karnym.

Uchwałą z dnia 27 października 2003 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny zezwolił bowiem na pociągnięcie sędziego Sądu Rejonowego do odpowiedzialności karnej sądowej za popełnienie czynu z art. 18 § 3 w zw. z art. 178 a § 1 k.k. w zb. z art. 178 a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. polegającego na tym, że dnia 27 czerwca 2003 r. około godz. 300 w A. udzielił pomocy Marianowi N. znajdującemu się w stanie nietrzeźwości (0,76 ‰) w prowadzeniu przez niego ulicami miasta samochodu osobowego marki Seat Cordoba nr rej. (...) w ten sposób, że „pilotował” jego nieoświetlony samochód jadąc przed nim swoim samochodem Fiat 126p Nr rej. (...) z włączonymi światłami będąc przy tym również w stanie nietrzeźwym.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w Warszawie uchwałą z dnia 23 lutego 2004 r., sygn. akt SNO 4/04 nie uwzględnił odwołania obwinionego i decyzję Sądu pierwszej instancji utrzymał w mocy.

W ocenie Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego wskazane w odwołaniu okoliczności rzekomo zwiększające społeczne niebezpieczeństwo przypisanego obwinionemu przewinienia i uzasadniające obostrzenie orzeczonej kary należą do znamion przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. bądź stanowią okoliczności, które powinny być uwzględnione przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości tego przestępstwa drogowego. Okoliczności te zostaną poddane ocenie w przyszłym postępowaniu karnym.

Nie można ich zatem w aktualnie toczącym się postępowaniu dyscyplinarnym, które obejmuje li tylko przewinienie polegające na odmowie poddania się badaniom na zawartość alkoholu, poczytywać na niekorzyść obwinionego.

Z przytoczonych wyżej powodów oraz mając na uwadze okoliczności łagodzące, o których mowa w motywach zaskarżonego wyroku, a które to okoliczności autor odwołania całkowicie przemilcza, Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.